ч. 38 (13.603). Львів, понеділок 5. березня 1934. Poczfowa opłatę opłacono ryczałtem. Рік LV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло". Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Присуд у звенигородськім процесі.

В суботу 3. ц. м. в год. 12-ій вполудне [illegible] трибуналу д-р Льокер проголосив присуд у славному звенигородському процесі. На [illegible] ч. 2. Окружного Карного Суду у [illegible] зібралося багато людей, що зацікавлені [illegible] процесом прибули, щоби вислухати проголошення присуду.

Предсідник трибуналу д-р Льокер відчитав [illegible] присуд:

Суд признав винним Мехля Парнеса, Нухима Бляйха й Аліфанца, всіх замешкалих у [illegible]городі, бобрецького повіту, свідомого [illegible] в блуд Марії Андрушко, через що вона понесла втрату 3/4 морга поля.

Мехля Парнеса винним проступку з арт. 138 [illegible] закону з причини самовільного привласнення собі чужих річей, даних йому в перехування.

Мехля Парнеса винним за подання нижчої ціни купна в контракті.

За те суд присудив Парнесові 1 (один) рік вязниці, 6 тижнів арешту і 224.64 зол. грошевої кари за нарушення стемплевого закону. Тому, що суд застосував амнестію, присудив йому лише 7 місяців вязниці без прикріплення і 224.64 зол. грошевої кари.

Нухіма Бляйха засудив суд на 1 (один) рік вязниці, обнижуючи йому кару наслідком амнестії на 6 місяців вязниці без прикріплення і 313 зол. грошевої кари.

Обвинуваченого Аліфанца засуджено на 1 (один) рік вязниці, а застосовуючи амнестію, на 6 місяців вязниці без прикріплення і 224.64 зол. грошевої кари.

Теодора Кіта за проступок з арт. 269 карного закону на 6 місяців арешту з прикріпленням на 5 літ.

Всіх інших обвинувачених селян суд звільнив від вини і кари.

—o—

Допомогова акція голодним на Україні за границею.

З початком 1934 року основано в Льондоні офіційний спільний Комітет Допомоги Голодуючим у СРСР. До Комітету ввійшли представники „Сосаєті оф Френдс" (квакри), „Сейв ді Чілдрен Фонд" (фонд порятунку дітей), „Федерейшен оф джуїш Реліф Органі[illegible]" (федерація жидівських допомогових організацій) і [illegible] особи, зацікавлені справами допомоги. Цей Комітет є технічний [illegible]. Небавком буде оснований ширший Комітет, до якого вже тепер запрошують [illegible] людей.

В листопаді м. р. засновано у Бразилії в місцевості Порто Уніон при „Українському Союзі" Центральний Комітет Допомоги Голодуючим на Великій Україні. В склад Комітету ввійшли: А. Любий, голова; С. Мирошниченко, заст. голови; Г. Порошників, секр.; Г. Пастух, скарбник. Комітет випустив заклик, де звертається до церковних організацій, до філій Союзу, товариств і до всього українського громадянства в Бразилії, щоби подбали про заснування подібних комітетів по кольоніях та збирали гроші на поміч голодуючим. Комітет кермує також протестаційною акцією.

—o—

Інцидент на манджурсько-радянській границі.

ТОКІО, 3. 3. ПАТ. Японський уряд доручив [illegible] амбасадорові в Москві запротестувати в радянськім уряді у звязку з пограничним інцидентом, що склався в околиці, де сходяться [illegible] і Сунгарі. На основі японських [illegible] [illegible] і більшовицької території обстрілювали 23. лютого ц. р. японський військовий літак, що находився на манджурській території в погоні за бандитами. Летун одержав рану в плечі. Японський уряд зажадав від московського уряду сатисфакції.

—o—

Британський кабінет непохитний.

ЛЬОНДОН, 3. 3. ПАТ. Сьогоднішні часописи приносять згідні змістом і очевидячки інспіровані урядом вістки, що внутрі британського кабінету панує цілковита гармонія і що ані тепер ані пізніше, в літі або в осені, не можна надіятися якоїсь реконструкції кабінету. Зокрема становище міністра Саймона як міністра заграничних справ є непохитне.

Французький страх перед дозброєнням Німеччини.

ПАРИЖ, 3. 3. ПАТ. На вчорашньому засіданні комісії заграничних справ палати депутованих міністр Барту обговорював актуальні справи заграничної політики. Підкресливши вагу гітлерівської пропаганди на міжнародньому терені, міністр перейшов до обговорення політичної ситуації в Австрії, стверджуючи, що Франція рішена більше ніж колинебудь забезпечити мирові трактати і вдержати незалежність Австрії. В австрійській справі Франція рішилася вести політику співпраці і думає, що австрійські справи треба розвязувати в міжнародній площині, а не, як того хоче Німеччина, в площині внутрішньої політики. Франція противиться поворотові Габсбургів. На цьому становищі стоять теж Англія, Мала Антанта і балканські держави.

Дальше міністр звсував свою розмову з мін. Іденом, в якій звернув увагу на грізний розвиток німецьких мілітарних організацій. Барту критикував англійський плян, який не приймаючи часу проби, довів би до розброєння Франції і дозброєння Німеччини, яка вже за один рік осягнула би значну перевагу над Францією гарматами і танками. Англійський плян не дає ніякої ґарантії безпеки. Барту перестерігав Ідена перед тим, щоби Німеччині позволити на побільшення повітряної фльоти до 50 відс. повітряних сил Франції. Німеччина, маючи величезне комунікаційне летовище, може в короткім часі перемінити його на летовище військове й осягнути негайно перевагу над Францією.

Село = „Просвіті"!

(Спостереження з моїх поїздок по краю).

У нас помічається дуже цікаве явище. На зборах, чи в приватних балачках часто покликуються на „голос села" і тим „голосом" міряють часто поодинокі події та вияснюють явища і подають всякі ради — мовляв, так думає село. А насправді воно — не так. Перевіривши ті всякі балачки та настрої, доходиш до думки, що ці голоси поверхові, що село зовсім не так думає, що його погляди зовсім не такі.

Ось узятиб хочби акцію в справі поліпшення грошевого стану „Просвіти". І на Загальних Зборах говорили і в пресі доводилося читати, що становище „Просвіти" зовсім не таке безнадійне, що серед сучасних важких умовин можна вести і просвітню, і організаційну роботу — але треба, щоби громадянство, щоби члени „Просвіти" сповнювали свої обовязки супроти Товариства. На пляни, які виходять із нутра Товариства наш недовірчивий з роду громадянин-реаліст у найліпшому випадку сумно хитає головою: мовляв, усе це нереальне, всі наші пляни розібються об тверду шкіру села, яке має свої клопоти...

А отже виходить — воно не так. Правда, не треба бути аж надто великим оптимістом. Не треба думати, що вся акція, яку робить на селі „Просвіта", що вся вона на 100 прц. вдасться! Алеж ніхто так і не думає, а думає тільки про те, що при добре організованій акції, що при розясненні, при правдивому розясненні справи, коли перед нашою провінцією, здебільша селом відкрити всі *можливости* допомоги „Просвіті", можливости, які нікому ні життя не підірвуть, ні не поженуть нікого з торбами — то картина вийде інша, така, що й недовірчивий міський громадянин може піднесе голову вгору.

Ми маємо деякі інформації щодо того, як приняли справу „Просвіти" за зовсім свою деякі наші просвітянські районі. „Нехай кожна читальня подарує „Просвіті" 30 зол. — казав один із громадян Войнилівщини, — але *зараз* таки, *як стій*, найдалі до місяця, і буде 90 тисяч золотих". Це говорить звичайний собі чоловік. Але він зрозумів, що негайна поміч потрібна, що ця поміч такої організації як читальня не велика для неї жертва! Алеж найважніше, що бе з цих зворушливих слів, так це *віра* в Товариство й переконання, що „Просвіті" все громадянство мусить допомогти стати на ноги!

І ми не дивуємося, що коли такий настрій у нашому селі, коли душами наших свідомих громадян із села приходить таке переконання, — ми не дивуємося, що пропоновану акцію вони беруть *за самозрозумілу*, за річ важкої ваги, за річ необхідну для нації. Ми не дивуємося, що всі ті войнилівці, рожнітівці, калусці — з захопленням розбирають бібліотеки, що ухвалюють стягати вкладки за 1933 і 1934 р., що організують справу окремих інкасентів, що оподатковують читальні для організаційних цілей, що справу поширення місячних видань „Просвіти" так беруть собі до серця. І також не дивуємося, що чуючи такі речі, деякі громадяни Станиславова, що теж собі похитували головами та нишком собі гралися в опозицію — „акцією бібліотек розброєні; розброєні тим запалом, із яким поставилося до справ акції „Просвіті" — село.

Ми собі так думаємо, що колиб до справи поставилися — не кажемо всі, — а 50 прц. наших читалень, наших членів, чи установ, як це ми бачимо в районах, про які ми згадували і про все довідалися з уст самих селян, наші інтелігенти, хочби зі Львова, чи Станиславова, чи ще з якого центру, то пересталиб хитати головами та безнадійно махати руками...

А наших членів, наші читальні, наші установи, що на місцях дістають якнайдокладніші інформації про стан „Просвіти" — всіх їх просимо так брати цю справу, як її взяли люди зі згаданих районів.

Не можна забувати, що тільки роботою й вірою в неї можна дійти до найкращих успіхів.

К. Х.

Закарпаття.

ПАСХАЛЬНА АКЦІЯ ЕПИСКОПА СТОЙКИ.

Єпископ Стойка розпочинає і цього року пасхальну акцію. Його гаслом є „кожна ... карпатська родина повинна мати паску". ... че бачити всіх, навіть і найбідніших ... них, бодай на Великодні свята щасливими ... рез те видав до священиків розпорядок ... подібно до попередніх років, і цього року ... забули за бідних, що серед страшної ... дарської кризи голодують. Як і минулого ... ку, й тепер збиратимуться на ту ціль жертви. Таку акцію тільки треба витати.

ПРАВОСЛАВНИЙ ЕПИСКОП ДАМАСКИН УСТУПИТЬ?

Між православним єпископом у Мукачеві Дамаскином та одним греко-католицьким священиком ідуть переговори в тому напрямі, щоби єпископ уступив, а його місце заняв ... греко-католицький священик. Найбільша трудність виявляється в тому, що в разі уступлення Дамаскина появиться дуже сильним кандидатом на православного єпископа один православний священик зі Свалявщини.

„100-ПРОЦЕНТОВИЙ УКРАЇНЕЦЬ".

Під цим наголовком пише ужгородське „Українське Слово":

Вибирали рабіна. Всі були за ним, тільки смаркатий Мошко був проти. Все одно, рабіна вибрали. Коли потім рабін спитав Мошка, чогож він був проти нього, він сказав: „А ... був би знав тоді про мене?"... Те саме сталося і тепер. Сталось воно так:

В половині січня ц. р. львівський щоденник „Діло" закинув „Русскому Слову" у Пряшові, зрештою зовсім слушно, що воно за ... ковні гроші русифікує наше населення на Словаччині. „Русское Слово", щоб оправдатися з зробленого йому закиду, покликало за свідка українського еміґранта о. Осипа Сірка, ... пряшівська консисторія поручила перед ... адміністрацію парохії у Валашківцях, ... ської округи на Словаччині.

Згаданий еміґрант, орієнтуючися в ситуації і знаючи добре, якого свідоцтва треба пряшівському „офіціозові", хотячи й надалі вдержати свою парохію, заявив у 4. числі „Русского Слова" з дня 15. лютого ц. р., що він ... трорічнім студіюванні мадярської літератури (!) сконстатував, що тут на лік не можна ... ти мадярона, а населення Підкарпаття і Пряшівщини — це ані москалі, ані українці, ... „третій, зовсім окремий нарід: підкарпатські русини!" У своїх дальших „фільольоґічних студіях" він переконався, що мова, якою ... тепер писало й далі ще пише „Русское Слово", це власне „рідна мова" того третього народу.

Прийшовши до таких вислідів „... праці", він спішить в „імени українців" (... безличність!), які живуть на землі „Русского Слова", сердечно його перепросити, за нанесену йому образу, а до того він є „засорож...

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 5. БЕРЕЗНЯ 1934.

Е. ГАЛЯВЕЙ.

Жінка недужого ювеліра.

Далеко поза містом стояв дім, похожий на віллю, у великому, добре утриманому городі. Ніхто не догадувався, що за цими вікнами з білими завісками мешкають недужі. У цій віллі находилась санаторія славного спеціяліста нервових недуг д-ра Бейнтрі. Не дім для божевільних, але захист для людей у тих крайніх випадках, коли умовий стан пацієнтів захитався від нервів.

У кабінеті д-ра Бейнтрі сиділа гарна молода жінка і обтирала кінчиком хустинки сльози зі своїх великих, темних очей.

— Ви, пане докторе, вже чули імовірно про мого чоловіка? Я — Мей Ґерлін, жінка великого промисловця.

Доктор кивнув головою і записував.

— Пане докторе! Ви мусите заопікуватись ним... мусите бути милосерні і мені допомогти.

— Успокійтесь, пані, і розкажіть усе, що трапилось.

Мей Ґерлінґ перестала плакати і насильно блідо всміхнулась:

Уперше трапилось це три місяці тому. Мій чоловік прийшов додому і не пізнав мене. Просунувся як злодій до моєї спальні, взяв шнур моїх перел і заявив, що він — ювелір, який хоче мені продати ці перли. Я гадала, що він жартує і засміялась. Тоді кинув він мені нашийник і втік из хати. Сама не знаю, як я це витримала. Коли він вернувся і я спитала його, де він був, він витріщив очі. Він сам нічого не знав про відсутність дома. Від цього часу ці приступи повторялись кілька разів. Коли ми проходимо перед крамницею ювиліра, він якби мене не пізнавав і намовляє мене, щоб я купила в нього брилянти. Він каже до мене: „Пані, купіть цей перстень! а цей нашийник виглядав би на вас чудово!" Якось удалось мені його вспокоїти. Я закликала лікаря, ми зачинили його кімнату на ключ і три дні пізніше був він знову нормальний.

— Цікавий випадок — пробурмотів д-р Бейнтрі.

Лагідні, брунатні очі молодої жінки заіскрились сльозою:

— Тільки ви можете мені допомогти, докторе!

— Такі випадки подвійного життя трапляються. Отже він уявляє собі, що він ювелір?

— Ювелір або продавець у ювелірській крамниці.

І знову заплакала.

— Мусимо зачекати на новий приступ цієї манії.

— Але чи ви ним заопікуєтеся?

Лікар завагався:

— Правду кажучи, я не приймаю ніяких пацієнтів, що не приходять до мене добровільно. Але в такому випадку...

— Ах, докторе! як я вам буду вдячна! Тільки ви мені можете допомогти! Гроші, річ ясна, не грають тут ролі...

На другий день елеґантне авто зупинилось перед крамницею ювеліра Ван Клефта. Продавець вибіг покваппю зпоза обланка назустріч дамі, що висідала. Стрункa, молода дама з темними очима, була прегарна. Головний ... рист рішив, що треба самому обслужити її. Дама пояснила, що її чоловік — відомий промисловець Ґерлін, хоче зробити їй дарунок на ... ни. Казала показати собі ріжні перстені. ... но подобались їй один смараґд і великий ... сафір, обкладені іскристими брилянтами. ... не могла рішитись, який вибрати.

— Чому би вам не взяти обі, ласкава добродійко? Десять тисяч фунтів це для вашого пана... не буде багато. А ще як побачить обі перстені на вашій ручці!

— Може... — згодилась пані Ґерлін — ... ли він бачить на мені дорогоцінності, він завжди захоплений. Але ніколи не хоче їх ... купувати...

— Хвилиночку, добродійко.

Ювелір підійшов до телефону, щоб ... ще інформації. Десять тисяч фунтів ... гроші. Хотів дістати дозвіл від самого ... фірми, Ван Клефта і закінчив розмову ...

— Я сам поїду з вами, добродійко, ... вдасться намовити пана Ґерліна особисто ...

— О, це дуже чемно з вашого боку — ... повіла дама вся врадувана.

Глянула на годинник і сказала:

Дуже щасливо складається! Можемо ... тепер застати мого чоловіка в одного ... де він запрошений на обід. ... Маю авто і швидко вернемось. ... узяти чек зі собою.

Ювелір зрадів, що поїде в товаристві ... гарної дами. Поклав у кишеню дві ... робочки з перстенями і розсівся в авті. ... прохід дуже йому подобався. За ... хвилин авто зупинилось перед віллею ... Бейнтрі. Льокай увів їх до ...

...ній несправедливістю свого рідного народу і його поважного часопису „Діло" за їхнє відношення до почитного „Русского Слова".

О. Осип Сірко, пишучи свою заяву для „Русского Слова", відчував, як священик, що того роду заяви не мали би бути його служ..., бо застерігається: „Я являюсь 100-проц. українцем, рідним і вірним (!) сином свого народу, воювавшим (!) у свій час з ворогами України, ніхто не може (очевидно!), не має права (розуміється (!) й не сміє (бо скіру з нього ...) мене називати ренегатом!"

О. Осип Сірко дуже непрактичний чоловік, коли з таким блискучим „талантом" полишив свій обездолений нарід, а сам пішов служити чужим для нього „підкарпатським русинам". За аналогічні заяви в Польщі він був би наділений рентовним посольським мандатом з рук поляків, а між тим „третім народом" — мусить вдоволитись бідною валашівською фарою.

Найгірше вийшло на тім „Русское Слово", що і таким свідком не зможе поставитися на право, бо суд не дасть йому присягнути...

—o—

Троцький основує IV. інтернаціонал.

Однодумці Троцького зійшлися були в Амстердамі, щоби основувати IV. інтернаціонал. Поліція при тій нагоді арештувала 19 чужинців — учасників наради та виселила їх з краю за політичну діяльність.

З ПОДОРОЖНІХ ВРАЖІНЬ.

У ректора Українського Вільного Університету в Празі. — Професори і студенти університету. — В українській їдальні. — Перші розмови. На загальних зборах „Єдности".

На другий день перед полуднем відвідали ми (тобто я і посол д-р Л. Макарушка) ректора Українського Вільного Університету проф. д-ра Горбачевського Івана. Заки ми попали до ректорату, то опинилися передовсім в університетській канцелярії. Її приміщення скромнє, просте в ньому чотири силі. Від канцелярійного персоналу ми довідались, що ректор проф. д-р І. Горбачевський є тепер при якомусь іспиті. Про наш прихід все таки учинні урядники ректора повідомили. За хвилину вийшов сам ректор і попросив нас до окремої кімнати. Він врадуваний нашими відвідинами і навіть перервав екзамінування, щоби нас приняти.

Ректор Українського Вільного Університету проф. д-р Іван Горбачевський це широко знаний у світі учений хемік, колишній ректор чеського університету і кількакратний декан, бувший міністер здоровля в уряді австро-угорської монархії, це нарешті видатний український громадянин і зразковий патріот. Усе це було мені знане і все це я усвідомив собі, коли став перед тією поважною і славною людиною, людиною, що була і є гордощами нашої нації в світі науки і культури. Незвичайна ввічливість і товариська культура полонили мене і мого товариша. Пішла поважна розмова про університет, про його працю, про його труднощі, а далі розмова про відносини в рідному краю, про життя, про наші наукові й культурні львівські осередки і накінець розмова про здоровля та прикру пригоду в Варшаві рідного брата п. ректора сеніора наших парляментаристів у рідному краю сенатора д-ра Антона Горбачевського. Не за довга і не за коротка була наша розмова, але ріжнородна, барвиста і цікава. Ми вдячно розпрощались з ректором університету і сеніором наших учених та дослідників.

На основі того, що ми говорили з п. ректором і про що ми довідались у канцелярії університету позволю собі написати кілька речень про університет. Отже Український Вільний Університет у Празі має два факультети: фільософічний і права та суспільних наук. Фільософічний факультет має відділи: історично-фільольогічний і природописний. На фільософічному факультеті є 16 професорів. Теперішнім деканом цього факультету є проф. Дмитро Дорошенко. Факультет права і суспільних наук має 13 професорів. Деканом факультету є проф. Шелухін. На університеті є ще 14 приватних доцентів і лекторів. Словом, професорська колегія університету складається із 43-ох членів. На університеті є тепер 232 студенти. З того на фільософічному виділі 93, а на правно-суспільному 139. Між студентами є 50 проц. українців з ріжних українських земель. На другу половину складаються чужинці, а саме: словаки, чехи і жиди. Між чужинцями найбільший відсоток дають жиди. Рекрутуються вони із Закарпаття, Буковини та Бесарабії і подекуди з українських земель у Польщі. Жиди працюють і вчаться там дуже солідно.

Університет має поважні матеріяльні труднощі. Чеські урядові дотації для нього з року на рік зменшуються. Теперішній академічний рік проходить уже під знаком поважної матеріяльної кризи. Черговий рік може бути ще важчим. Ця криза бє болючо передовсім по професорах, очевидно тих, що їх екзистенція звязана тісно з університетом. Бо треба знати, що деякі професори університету не працюють у Празі. Вони на відпустках і працюють одні у Берліні (в Науковому Інституті), інші в Варшаві (в Українському Інституті), ще інші на чеських високих школах, а один аж на високих школах Америки. Будуччина університету не світла і непевна. На це складаються невмолимі обставини. З припинення праці Українського Вільного Університету вийшлаб величезна шкода для української культури, бо він є великою і цінною культурною українською станицею. До того допустити не можна.

З університету подались ми до міста. Стрінувшись з кількома знайомими, пішли ми на обід до української їдальні. Її веде українське зорганізоване жіноцтво в Празі. В їдальні побачили ми багато наших видатних громадян. З численними з них увійшли ми відразу в діловий контакт і умовились на довші розмови. Провели ми там кілька приємних хвиль на розмові з проф. Бочковським, проф. Січинським, з головою ініціятивної конгресової комісії проф. Приходьком, зі секретарем комісії інж. Васюком, з редактором „Українського Тижня" П. Зленком і з нашим старим знайомим і другом інж. Гальковю. Але не треба забувати, що українська їдальня в Празі є на те, щоби в ній їсти. І ми в ній обідали. Обідали добре і смачно. Цеж одинока в Празі, доступна для ширшого нашого загалу їдальня, в якій готовлять українські страви. Був добрий, дуже смачний не галицький, а великоукраїнський борщ, були й вареники. Одначе ми вареників не їли, бо не забули ще про них. Зате смакували ми борщ і українські „котлети" на зразок віденських шніцлів. Були добрі. Накінець компот. Насичені та вдоволені стрічами пішли ми відразу до праці. Д-р Макарушка повів інформаційні балачки про національний український конгрес з пп. проф. Приходьком та інж. Васюком, а я пішов на довгу ділову розмову з головою праського комітету для ратунку України проф. Бочковським.

Моя розмова з проф. Бочковським була довга та вичерпуюча. Крім взаїмних інформацій у справі протиголодової акції в нас і в широкому світі обміркували ми й усталили деякі наші спільні справи та спільно початі заходи. Зближався вечір, коли ми розходились. Потім я найшовся знов біля одного стола з д-ром Макарушкою і найтіснішою президією праської конгресової комісії чи комітету. Про конгресові розмови пізніше. Бажаю охопити й передати їх цілість. Тут зазначу тільки, що проф. Приходько й інж. Васюк є правдивими ентузіястами конгресу. Ідея конгресу захопила й полонила їх на сто відсотків.

По тих розмовах пішли ми вечором до каварні „Метро", де були заповіджені загальні збори Т-ва галицьких емігрантів „Єдність". Члени „Єдности" збирались в окремій кімнаті. Було їх багато. Збори відкрив голова д-р В. Мерипа. Вони почались, але не закінчились, бо симпатичні й культурні учасники зборів бажали послухати від нас дещо цікавого про життя-буття в рідному краю. Розглядаючись по всіх учасниках я ствердив, що всі присутні на зборах робили гарне, будуюче враження. Були це люди громадські, поважні, вико-

...жом пані Ґерлін. За той час пані Ґерлін узяла від ювеліра оба перстені і вложила на пальці. Коли дві хвилини пізніше вийшов із свого кабінету славний специяліст, сказала вона тільки два слова:

— Мій чоловік.

Ювелір устав. Лікар опитав:

— Як ви себе почуваєте?

Ювелір мусів признати, що Ґерлін дуже ... людина. Він збентежився і представився:

— Дозвольте... я — прокурист із ювелірської фірми Ван Клефта.

— Дуже мені приємно... будь ласка, ввійдіть за хвилину до моєї бібліотеки.

— Чи я маю ці перстені тут...

— Усе в порядку — докинула пані Ґерлін, ... ювелірові.

— Добре, добре — боронився ювелір — але ... не вільно лишати перстенів без... і ввійшов до бібліотеки.

Саме тоді вийшло двох льокаїв, ухопило його сильно, звязало і відвело до другої кімнати. Його зловісні протести та викуки доходили слабо через обиті шкірою двері лікаря.

— Це страшне, пане докторе — віддихнула ... дама. — Чи ви маєте якусь надію?

— Як довго людина живе, мусить мати надію — відповів поважно специяліст і відвів її до дверей. В останній хвилині вона назвала йому ... число свого телефону. Коли вона сиділа в авті і ховала в кишені коробочку з перстенями, почала обчисляти можливий дохід: 5 фунтів за наєм розкішного авта, пів фунта за білети... а дохід неочікувано 800 фунтів.

Вона була дуже вдоволена собою.

Перекл. з англ. А. Б.

—o—

блені та милі з облччча і поверховности. Всі вони з великим інтересом вислухали реферату посла д-ра Л. Макарушки про наше життя в краю. Потім ставили запити, запити цікаві та важні. Був між учасниками і молодий милий студент-націоналіст. Він теж питався, але його запити були гарячі змістом, не формою. Він глибоко вірив, що тільки його світогляд і його розуміння патріотизму і патріотичної праці спасуть усіх і тут присутніх від еміграції і поза Чехословаччиною живучих українців від життевих, громадських, політичних і навіть господарських трудношців, лих і розчарувань, а навіть неуспіхів. Він був один на сходинах з таким великим ентузіязмом та запалом до своєї і його групи політичної віри. Всі інші були зрівноваженими, зрілими громадянами і понад почування ставили розум.

На сходинах найшовся як гість, щоби з нами, приїзжими з рідного краю, скомунікуватись і проф. Григоріїв, один із старих лідерів українських соціялістів-революціонерів. І він поставив до референта один продуманий та річевий запит. На всі ці запити відповідав референт. Відповідав довго, бо було їх багато. Відповідь була довша від реферату. Сходини затягнулись довго поза 11-у годину ночі. Ам- скінчились гарно, обопільним вдоволенням. Солідарію покинули ми „Метро" та пішли у великому товаристві на вечеру. При вечері йшла ще довго розмова, що була наче продовженням сходин. По вечері відпровадили нас милі господарі, тобто осілі в Празі наші емігранти, аж до готелю на спочинок. Ми щиро розпрощались і були вдячні тим землякам дорогим за дружній вечір. Вас. Мутовий.

„Співаюча Україна".

Збірка чеського етнографа Л. Куби.

Дехто з наших етнографів, особливо старших, напевно знає чеського збирача славянських народніх пісень і маляря Людвіка Кубу. Молодшому поколінню наших учених і ширшому загалові це імя сьогодні нічого не каже. Але Куба заслуговує на те, щоб його знав кожний освічений українець. Чи він є приятелем України в ширшім розумінні цього слова чи ні, не можна сказати. Властиво він належить до того покоління славянофільських чехів, що не завдавало собі багато клопоту з питанням теперішнього й майбутнього політичного устрою Росії. Було велике „Руско" — багате, могутнє, цікаве, жило там чимало ріжних народів, але чи просторо чи тісно їм у тій великій хаті — це, мовляв, була справа внутрішня, російська. Як етнограф Куба вмів розріжняти „великорусами", „малорусами", й „білорусами", але цим очевидно й кінчалось його зацікавлення національним питанням у Росії. Він так саме збирав народні пісні на славянськім Балкані й так саме він умів розріжняти між сербами, хорватами та словінцями, та колиб його хто спитав, як він дивиться на політичні змагання цих трьох народів, то він напевне не зумів би дати путньої відповіді або сказав би, що це його не обходить.

Але Куба зумів побачити й почути Україну, ту Україну, що колись була й що її нині вже нема. Побачити бистрим оком маляря й почути тонким ухом музики. Свої вражіння він утривалював трьома способами: передовсім записами українських пісень, потім як маляр, нарисами і словом. Наслідок цих трьох способів передачі українських вражінь неоднаково цікавий, бо не може людина одночасно опановувати три ріжні здібності в однаковій мірі. Але цілий доробок Кубової праці на Україні має неоцінену ціну — як памятник, як свідоцтво, і притім не тільки для чехів, для яких Куба власне працював, але й для українців, які йому підчас його праці були тільки обектом, а потім так і не знати, чим стали.

Куба поїхав на Україну у 1886 р., маючи вже деякий досвід у збиранні народніх пісень. Маючи лише найзагальніші відомости про країну й людей, його праця залежала у значній мірі від випадку. А що він обертався головно серед інтелігенції й по панських дворах, то почув поруч цінного також багато псевдонародного, що почув від панночок, студентів і панських покоївок. Та своїм землякам він подав першу звістку про „співучу Україну". Його зшиток „малоруських" пісень, що вийшов як шосте число його збірки „Славянство в своїх співах", був свого часу видатним етапом у пізнанні України серед ширших кол чеського народу. Рівночасно він улаштовував виставки своїх образів і рисунків із ріжних славянських земель, у цьому і з України, що так причинилось до популяризації України поміж чехами. Нарешті він писав про свої подорожі до чеських часописів, писав живо і з чуттям.

Про це все може не варто булоб тепер згадувати, бо воно вже минуле, а не сучасне. Але Куба тепер видав свої колишні дописи до чеських часописів окремою книжкою, девчім їх поправивши й доповнивши (Cesty za slovanskou písní. 1885—1929. Svazek 1. Slovanský západ a východ. Прага 1933. Накладом Славянського Інституту). Ця книжка будить стільки почувань і спогадів, що годиться її зазначити на шпальтах українського часопису, а разом з тим віддати належне авторові, що стільки потрудився над пізнанням України й над пробудженням зацікавлення до неї серед своїх земляків. Не знаю, чи пролунав український голос підчас недавнього святкування 70-літнього ювілею Людвіка Куби. Коли ні — то хай ці рядки хоч тепер заповнять ту прогалину.

Мало не дві третини цих 300 сторінок великої книжки присвячено Україні. Про Східну Україну розповідається в 7 розділах, про Галичину в одній. До цього додана яка сотня записів українських пісень та інструментальних мелодій, невикористаних у вищезгаданім зшитку, крім того з десять рисунків українських краєвидів, типів і народніх інструментів. За термінологію й правопис не треба на автора сердитись. Він раз каже „Україна", другий „Малоросія", третій „Руско", раз „Червона Русь", другий „Галичина", ріжницю між твердим „и" та м'яким „і" він не відчуває — взагалі чимало знайдеться в цих записках і записах плутанини, суперечностей і недоглядів. Автор сам просить вибачення читача наприкінці книги за ці недоладности й бере за них цілу відповідальність на себе. Не робімже йому цю відповідальність ще тяжчою.

Але не ці дрібні недоладности надають тон його запискам, а їх зміст, просякнений захопленням і подивом до української музичної стихії. Справді зі стихійною силою накинулись на нього музичні вражіння на Україні, а він їх уміє чудово передати. Одна його стаття, друкована 1887 у часопису „Квети", називається „Співаючою Україною". Дійсно читач має вражіння, що на Україні, властиво на селі, все й завсіди співало: дівчата, хлопці, старші люди, повітря, сонце. Куба признається, що до тої подорожі він поділяв помилкову думку своїх земляків, начебто чехи серед усіх інших славянськи народів найбільш співучі і музикальні. На Україні він переконався, що це неправда, а рівночасно побачив, що таке природна, вроджена музикальність, а що імітація.

Кубові записки про „співаючу Україну" це гимн українській природі в найширшім розумінні цього слова, себто природі й звязаній з нею людині, гимн тій красі й силі, що йшла від українського народнього співу й владно покоряла кожного, хто з нею здибався. Разом з тим це цінний культурно-історичний документ, свідоцтво інтелігентного і чутливого чужинця, що бачив, якою Україна ще недавно була.

М. Г.

Велике досягнення

українських лещатарів.

(З приводу посвячення домівки К. Л. К. у Славську.)

I. ПОЧАТКИ Й РОЗВИТОК ЛЕЩАТАРСЬКОЇ ІДЕЇ У СВІТІ.

Вже в передісторичних часах народи Азії, правдоподібно з околиць гір Алтайських та озера Байкальского, знали прилади, які позволяли їм свобідно порушуватися по снігу. Прототипом лещат була плетінка (обруч оббитий скірою або переплетений ремінцями); відтак загострена дошка, з вигнутим передом і довга кість, видосконалювані новими поколіннями, дійшли аж до форми лещат, уживаних тепер. Лещата служили передовсім як засіб льокомоції по снігу — на лещатах відбували полювання.

В часі мандрівки народів кочовничі племена, випихані зі Середущої Азії, відступали на північ, а дальше в одну сторону через пролив Берінґа до північно-американських ескімосів, у другу до Скандинавії через фінів та ляпонців, розносили зі собою уживання лещат. Що батьківщиною лещат була середуща Азія, можна довідатися хоча би з назви на означення лещат, спільної для мешканців Евро-Азії. Норвежці називають лещата „ski", шведи „skida, andor'"' лятонці „ski", фіни „suksi", волгоболгари „soks, полудневий Сибір — самоєди „кок", східна Сибір — „ґольди" „suksilta".

Батьківщиною спортового лещатарства є публичні змагання в Trõnso, а в 1879 р. перші публичні змагання в Tronso, а в 1879 р. перші змагання в скоку, виконані селянами з Телемарка. В центральній Европі зацікавлення до лещат зростає аж після виправи Фрідтйофа Нансена до Ґренляндії 1889 р. на лещатах. В 1891 р. повстає перший лещатарський клюб у Мінхені, 1898 р. перші лещатарські змагання в середущій Европі в Мірцушляґу.

II. РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОГО ЛЕЩАТАРСТВА.

Лещата мусіли бути знані нашому народові від непамятних часів. Правдоподібно прийшли вони з Финляндії, на що вказує назва, якою годі послуговуватися, нарти (угро-фінські nurdo, nart). Назву цю стрічаємо у творі Олександра Ґваднїна „Sarmatiae Europae descriptio" 1579 р., в якім він каже, що нарт уживають народи на півночі, москалі, русини. Слово „нарти" стрічаємо в повісти Свидницького „Люборацькі", де воно означає довгі кістяні совги. З часом забули і лещатарство і назву „нарти". Назву „лещата" ввів у нас проф. Ів. Боберський. Лещатами називають на Україні дві довгі, гладкі дощинки.

В Галичині перші вістки про лещата находимо 1908 р. в „Сокільських Вістях" (додаток „Свободи"). В 1900 р. проф. І. Боберський дав почин лещатарському спортові в У. С. К-у при акад. гімназії у Львові Тоді їздили П. Франко, А. Лукашевич і С. Гайдучок. За почином УСК-у придбав лещата проф. Любович для „Сянової Чайки" в Перемишлі. 1911 р. їздять на лещатах ученики української гімназії в Тернополі. 1909 р. обїхав проф. І. Боберський перший раз наоколо Львів, а 4. XII. 1910 р. другий раз Петро Франко. 2. І. 1912 кінчить Ів. Боберський тижневий лещатарський курс в Ґесінґ коло Марієцель у Стирії. Він перший дає короткий добрий опис їзди на лещатах у „Вістях з Запорожа" ч. 66. з 1912 р.

До війни мали ми вже поважний гурток лещатарів при Соколі-Батьку у Львові та при Змагуновім Союзі.

Війна знищила все. По війні повстав 1924 р. Карпатський Лещатарський Клюб у Львові. Це товариство взяло провід і організацію лещатарського спорту на західних українських землях.

III. ДЕЩО З ДІЯЛЬНОСТИ К. Л. К.

КЛК є прихильником масовости в спорті і тому всю свою діяльність веде в той спосіб, щоби гасло „Спорт у маси" не залишився, як сотки інших гасел, на папері. Вислідом праці в цьому напрямі, веденої від 4-ох літ, є кільканацять філій КЛК, розкинених по цілім Підкарпатті. Деякі з них істнують вже формально, інші очікують затвердження адміністраційної влади. Істнують теж численні місцевости, де сільська молодь самочинно вправляє лещатарський спорт і нетерпляче очікує заложення тамже філій Лещатарського Клюбу.

Праця КЛК йде живаво, хоч стрічає ріжні перепони. Особливо селяни ставляться до цього спорту незвичайно прихильно і дуже радо його вправляють. Можна сказати, що понад 80 відсотків сільських лещатарів має лещатарський виряд власного виробу, якого якість чимраз більше кращає. Велику прихильність наших верховинців до лещат треба собі пояснити зрозумінням користей, що їх їм дають лещата. Наш гуцул чи бойко в дуже скорому часі переконався, що лещата для нього — це не розвага, а просто життєва конечність, як знаменитий засіб комунікації в зимі. А позатим лещатарський спорт може у нас стати і вже подекуди стає джерелом поважних доходів, подібно, як це бачимо на заході.

Коротко: лещатарський спорт має у нас величезні вигляди і якби тільки було більше інтелігентних рук до праці, то КЛК повинен би до кількох літ згуртувати у своїх філіях десятки тисяч зорганізованих лещатарів. Маймо надію, що так воно і буде! А покищо з нагоди посвячення першої лещатарсько-туристичної домівки КЛК у Славську складаємо меткому виділові КЛК повне признання за його велике досягнення і щирі побажання на будуче.

НОВИНКИ

— **Черевики** жіночі, мужеські і дитячі купуйте в однокім українськім Магазині Взуття **„Комета"** Львів — Ринок 21. Сповніть гасло „Свій до Свого."
68/53 1-42

— **Церковні брокати,** борти, френдзлі, наплечні хрести, **панаму** до вишивання фелонів і фан, **дзвони,** всі готові церковні річи, **плащаниці,** книги, світло, **кадило,** печатки для Парохіяльних Урядів, хінсько-сріб. і альпакове **столове накриття,** ліжка, **прапори** і відзнаки, поручає Дім тор.-пром. **„ДОСТАВА"** у Львові, Домініканська 11/I. і Руська 20, в Перемишлі, Костюшка 5 і в Тернополі, Руська 14.
1106 ...

— **„Жорна" числ° 5-е,** сатирично-гумористичний двотижневик, що появилось учора, приносять цілу низку актуальних характерних дотепів і фейлетонів. Є тут редактор „Діла" в огні віденської революції з Дольфусом, є мартові коти, як скачуть на поетичних строфах, є провесняна увертура з останнім карнавальним танґом і Цибульським, є слізні міркування над нинішньою добою старого романтика, привязаного до старих кращих часів, є одна дуже неймовірна, отже арабська історія, є ілюстрація „Української ретроспективної виставки" у Варшаві, є клопоти мами, вдови, старого парубка і студента після карнавалу, є наймолодший, трохи лисий, член „Молодої Громади", є інтервю співробітника „Діла" з найсовішою українкою, є навіть фейлетон славного Пантелеймона Оксамитного „Під весняний легіт", отже вже весняний. Крім цього ціла низка дрібних дотепів.

— **Замісць івнка на могилу бл. п. д-ра Ів. Олексія** зложило Львівське Т-во Гінекольогічне 50 зол. на фонд вдовиць і сиріт по лікарях.

— Лікарі положничо-гінекольогічного відділу загального шпиталю у Львові зложили з того самого приводу 20 зол. 30 с. на фонд вдовиць і сиріт по лікарях.

— **Чорне Море і його значіння.** На таку тему виголосить д-р Ігор Федів реферат дня 5. ц. м. (понеділок) в год. 6. веч. в авлі Академічного Дому (Супінського 21) як передостанній з циклю географічних викладів, уладжуваних гуртком студентів географів, секцією Т. П. Ó. у Львові. Вступ вільний.

— **Обмеження числа чужинців на високих школах в Австрії.** Високе число студентів чужинців на високих школах в Австрії, що зростало з кожним роком, примусило міністерство освіти видати в літі минулого року розпорядок, яким обмежується приняття чужинців на зимовий семестр 1933-34. Розпорядок цей поширено і на літний семестер 1934 р. Вписи на літний семестер для чужинців тревають на університетах у Відні, Ґрацу, Інсбруку, на теольоґічнім факультеті у Зальцбурґу, на високій ветеринарійній школі у Відні, на хліборільничій школі також у Відні найдальше до 15. III.; вписи на техніці у Відні і Ґрацу та в академії мистецтв тревають до 25. ц. м. До впису належить предложити свідоцтво зрілости, метрику, три знимки, а на випадок перерви одного року між студіями свід. моральности. Подання, які вплинуть по речинці, може в виїмкових лише випадках приймати тільки міністерство освіти. Вписи у Відні переводить ... укр. акад. т-во „Січ", яке ... уділяє інформацій щодо студій на високих школах в Австрії. Адреса: Akademischer Verein „Sitsch", Wien, Theresiengasse 15

— **Котяча музика і вонючки на виставі „Родини" в міськім театрі.** Голосна песа Сл... ського „Родина", яка удостоїлась була ... протесту мами Радека-Собельсона, ... протесту з ... на львівськім ґрунті ще й протесту з ...

Польсько-німецький договір і преса.

Польсько-німецький договір у справі плавби, силою якого Польща направлятиме 40 до 50 тис. тон товарів річно до німецьких портів, приняла польська преса ріжно. Опозиційна преса заатакувала гостро цей договір, мовляв він кривдить Ґдиню — око цілої Польщі і її громадянства та вимагає від уряду вияснень в тій справі. Катовицька „Польонія" хоча і втішно відмічує факт дозволу експорту польського вугілля до Німеччини в кількости 150 тис. тон місячно, то водночас стверджує, що цей договір гірший від попереднього, на основі якого могла Польща вивозити до Німеччини 320 тис. тон вугілля місячно.

Дуже цікаву вістку про цей договір помістив віденський щоденник „Н. Фр. Пресое". Паризький його кореспондент повідомляє, що політичні кола Франції заскочені тим договором, яким мали вирішитися не тільки важні економічні але й важні політичні справи між Берліном і Варшавою. На основі цього договору зобовязався німецький уряд не робити перешкод Польщі в договорі з Литвою, що має довести до політичної унії обох країв, та що Польща малаб нібито поставитись прихильно до розвязки німецьких проблєм і домагання у справі коридору й Данцігу.

Бруди в справі Ставіського.

ПАРИЖ, 3. 3. ПАТ. В афері Ставіського склалися в останньому часі події, що мають вирішне значіння для відшукання винуватців і виміру справедливости. Прилинений в урядуванні комісар Боні, хотячи виказати неслушність роблених йому закидів, шукав на власну руку за документами, на основі яких можна би устійнити список головних винуватців ошукавства. Вчора вечором ком. Боні зголосився до директора тайної поліції і заявив, що віднайшов особу, яка має тальони давно глянданих чеків Ставіського. Боні просив, щоби йому помогли здобути ті документи. Поліційна влада і слідчий судця удалися назустріч власникові тальонів. Стріча відбулася в приватнім мешканні ком. Боні. Власник тальонів заявив, що дістав їх від Ромавена, якому передала ті документи п. Ставіська. Названще особи, яка видала тальони слідчій владі, держать у тайні, бо вона боїться грізних репресій від банди Ставіського.

Сьогодні слідчий судця покликав п. Ставіську. Жінка ошуканця заперечила рішуче, начеби мала колинебудь ті чеки. Одначе слідчий судця не повірив тим зізнанням і маючи інформації, що Ставіська хоче виїхати за границю, велів арештувати її під замітом участи в ошуканстві. Тепер слідча влада досліджує тальони чеків числом 1.200. Перші висліди виказують, що всі чеки були підписані власноручно Ставіським і виставлені на „Креді Ліове", „Креді Енлістріль е Комерсіяль" та на „Дреснербанк". На тальонах не фіґурують ніякі інші назвища.

Сьогодні справа представляється так: 19 осіб остає в стані обвинувачення, з тих 12 арештовано. У вязниці в Байон перебувають деп. Ґара, деп. Бонор, директор льомбарду Тісіє, таксатор Коґель, ред. Дюбарі і Даріює, конфідент Ставіського Айо і директор т-ва обезпечень Ґебен. В парискій вязниці находяться Ставіська і два його головні спільники Ромавен і Депардон. У вязниці в Ліові перебуває посередник Пероне. В стані обвинувачення находяться крім того: директор адміністрації „Ліберте" Аймар, адв. Жібо-Рібо, комісар поліції Баєр і товариші втечі Ставіського Вуа та Піґаліо.

ПАРИЖ, 3. 3. ПАТ. Часописи коментують всіляко вістку „Дейлі Мейль" про те, що Ставіський був шефом міжнародньої шайки паліїв, яка видурювала підступом відшкодування від асекураційних товариств.

ПАРИЖ, 3. 3. ПАТ. Парляментарна слідча комісія переслухала вчора м. ін. б. комісаря поліції Пашота, що подав широкі вияснення про акцію, яка має на меті здемаскувати ошуканства Ставіського. Пашо ствердив, що вже в 1926 р. відбувся перший карний процес Ставіського, якого й засуджено за ошуканства на кару вязниці. В тім процесі і в дальших „подвигах" Ставіського інтервеніювали часто представники парляменту та інші політичні чинники. Одначе свідок не хоче виявити ніяких назвищ. На численні допити Пашо сказав, що стрічався часто в рапортах і документах у справі Ставіського з назвищем б. міністра Бонета.

По широкому світі.

— В Парижі скінчився 5-тижневий страйк шоферів, яким влада признала деякі полекші.

— Як повідомляють з Мадриду, Леру приняв місію творення кабінету.

— При найвищій команді штурмових відділів у Берліні створено міністеріяльний уряд, що підлягає шефові штабу штурмівок Ремові як державному міністрові.

—o—

Анґлія торгуватиме з Москвою.

ЛЬОНДОН, 3. 3. ПАТ. Саймон підписав сьогодні ратифікаційний документ торговельного договору зі Совітами. Документи виміняють у Москві в половині березня, після чого договір увійде негайно в життя.

Новий еспанський уряд.

ПАРИЖ, 3. 3. ПАТ. З Мадриду повідомляють, що Леру зложив уже новий уряд з Ітою Ромером як мін. закорд. справ. До ради міністрів увійшов як міністер освіти Сальвадор Мадаріяга, що у звязку з тим покине становище еспанського амбасадора в Парижі.

—o—

Родина болгар зїздиться до Москви.

МОСКВА, 3. 3. ПАТ. Сьогодні рано прибули до Москви мати й сестра Димітрова та дружина Танева, яких на двірці привитали Димітров, Попов і Танев у приявності делеґатів численних орґанізацій.

Ширіть наш часопис!

...Зібрані на третій галерії якісь молоді ... підчас другого ... в пятницю 2. ц. м. ... висвистуючи на губах, ... і свирілках та вигукуючи „гальба". ... з летючками розкинули фіольки з во... Представлення перервано, а ... летючки і позатикавши ... захопивши ... на коридор. Після півгодинної ... докінчили песу, вже без третьої галерії ... затитулованих: „Поляци!", на... летючках ... невідомий автор чи автори бойкотування ... „жидівську" песу і заповідає нові форми ..., коли песи не злійнуть з репертуару.

— **Адвокат-обманець.** У Львові викрили ве... обман. Поліція устійнила, що відомий ... д-р Яків Брик називається вдійсності ... і не то не має докторського диплому ..., що скінчив середні ..., але в ... підчас ревізії в його мешканні мали ... цікавого матеріялу і притягнули ... до відповідальности.

— **Потвора в Чорногорі?** Польські часописи ..., що в Явірнику, оселі між Беркутом і ... мали бачити люди велику невідому звірину. Заінтересована тією справою учителька з ... Софія Я., вибралася в гори розшукувати ... потвору і справді недалеко Явірника на... велитенську ящірку, яку довколичні ... мали звязати шнурами і перевезти ... до гром. вязниці в Жабю. Одначе вночі ... зірвав шнури, розвалив стіну і втік. ... правди в цій вістці — невідомо.

— **Зносять залізничий пристанок.** Окружна ... державних залізниць в Станиславові ..., що з днем 1. жовтня ц. р. замика... особовий пристанок Вичілки, положений ... стацією Коростятин-Монастириска на лі... Станиславів-Сятин.

— **Жахлива пімста.** В Турці біля Коломиї по... підчас сварки Михайло Підлобрий ... жінку. Ця присягнула пімсту і два дні то..., коли чоловік спав, виляла на нього гаря... з бараболь. Важко опареного селя..., що мабуть втратить зір, відвезли до лічниці в Коломиї, а його жінка втікла кудись і ... шукають.

— **Львівська хроніка.** Дня 11. ц. м. мають у ... посвятити угольний камінь під памят... Бандурського на пл. Цловій, що мати... теж назву площі Бандурського. — ... Сухецького зі Знесіння присудив суд ... 15 літ тюрми.

— **Краєва хроніка.** Сян зірвав міст між Сяно... і Олешицями. — В Текучій б. Коломиї ви... поліція 36 незголошених соляних кітлів ... біля 10 тис. вивареної у них соли. — В Делятині впала у керницю 10-літня Софія ... і поки це завважили, втопилася. — Онуфрія Бойчищука, що вбив свого шваґра, при... коломийський суд на півтора р. тюрми. — До мешкання д-ра Рапапорта у Стрию вло... невідомі опришки і зрабували йому 1800 зол.

— **З Польщі.** Катовицький суд звільнив від ... безробітну, що в розпуці підпали... свою хату, бажаючи з 2-літньою донечкою ... у вогні. — З 1. квітня зліквідують у ... фабрику льокомотив. — В Ченстохо... ... двох безробітних, що не маючи з ... вкрали на цвинтарі 150 хрестів і ... їх за кілька золотих. — Варшавські ... ОВП видали летючку, в якій призна..., що в останньому часі кинули 87 смер... до 56 жидівських склепів та вибили в ... 17 виставових шиб. — Міську раду у Вар... розвязали; уряд іменував комісарем для ... міста б. воєводу Косцялковського, ... 4400 зол. платні, службове мешкан..., авто й телефон.

— **Напад на „стшельца".** Аґ. Іскра повідом..., що в с. Усичі на Волині поранили місцеві ... важко ножем команданта кінного ... відділу, Вл. Красовського за те, ... товар, розмовляв з торговкою по ... і „відмовився на домагання приявних ... говорити по руськи". Злочинців а... поліція з Моршина, стан Красов... дуже важкий.

— **Смерть на передодні шлюбу.** Дочка влас... в Ганівцях пов. Жидачів, 21-... Адель Штарер, полюбила щиро бідного ... Якова Ф., але батьки й чути не хоті... подружжя, навпаки, підставили дочці ... студента. Закохані любилися

щиро й не хотіли ніяк розлучитися; остаточно вирішили потайком побратися, але на те треба було грошей, які Аделя приобіцяла викрасти батькові. На цьому її однак прилапали а батько зателефонував по майбутнього багатого зятя, щоби приїхав брати шлюб. Почувши це Яків Ф. приїхав особисто до Ганьовець, але його інтервенція в родичів і примусового нареченого не здалася на ніщо і він виїхав, наказуючи своїй коханій скоритись долі. Але ця вирішила інакше: Напередодні шлюбу пішла до старого млина й отроїлася. Так її і найшли у сам день шлюбу, що для батьків став днем похоронів дочки-одиначки.

— **Хто дістає найбільш листів?** Людина, що дістає найбільш листів — це мабуть през. Рузвельт. Від моменту, коли переселився до Білого Дому, дістав він у березні м. р. 180 тис. листів, у квітні 135 тис., у травні 105 тис., у липні 60 тис., у вересні 6 тис., у жовтні 150 тис., в листопаді 240 тис. і в грудні 540 тис. — тобто за 8 місяців 1 міліон 416 листів.

— **Два нещасливі випадки з дітьми на Буковині.** В с. Драчинцях пішла Марія Токар до крамниці, залишивши свого 4-літнього синка самого в хаті. Підчас неприявности матері хлопчина підійшов заблизько до печі, одежа на ньому загорілася і поки мати вернула, він попікся так, що за кілька годин помер. Таке саме скоїлося і в с. Жадові: Залишена сама 3-літня дівчинка Юри Оченюка потягнула з кухні горнець і кипяче молоко виллялося на неї. Дві години пізніше найшли батьки дитину неживою.

— **Хотіла сама зоперуватись.** В с. Випаторі б. Яс жила в нужденній хижині старушка Івона Йордаке. Оноді напали її шлункові корчі. І старушці впало щось у голову зоперувати себе саму: Вигострила ніж, розтяла собі черево і випустила нутрощі. Так її зомлілу застали сусіди й у важкому стані перевезли до лічниці.

— **„Чудо" у Вилавчі.** Буковинські німецькі часописи пишуть багато про Івонину Козоріс з Вилавча, що з туги за немовлятем, яке померло, гасла на очах, поки одного дня не завмерла так, що всі вважали її мертвою і тільки лікар не дозволив її похоронити. За якийсь час Івонина прийшла до себе й віджила, але змінилася так, що люди просто не пізнають її. Вона не тільки оповідає, що була в небі й говорила з анголами, але й накликає усіх до побожности та цитує цілі речення зі святого письма — хоч досі була неписьменна. Хату Івонини облягають юрби людей, що хочуть подивися на „чудо", але лікарі м. і. наш земляк, д-р Синявський з Праги, які бачили її, впевняють, що це тільки рідкий випадок високої істерії, яка доходить до візій. Вилавче, околиця й ціла Буковина мають свою сензацію.

— **14 днів ховався в горах.** В стирійських горах натрапила поліційна стежа на лещатах на сховок одного з чільніщих провідників республиканської сторожі й останніх боїв у Ґрацу, бурмістра Ст. Міхаель Кляйнбахера. Ця криївка зрештою розбита колиба далеко від шляхів і стежин, була відрізана в часі останніх завірюх від світу і бурмістр перебув у ній 14 днів, виснажений голодом та півживий.

— **Землетрус у Чіле.** Із Сантіяґо ді Чіле повідомляють про сильний землетрус, який відчули там в ночі. Загалом занотовано 80 потрясень в околиці міста Вальдівія. Потрясення тревали 4 години і викликали серед мешканців переполох, а були такі сильні, що люди валились на землю. Комунікація між Сантіяґо ді Чіле і Вальдівія перервана. Землетрус навістив також місто Темуко.

— **2,460.000 школярів** має за останнім підрахунком Чехословаччина. Це менш-більш пята частина всього населення тієї держави, в якій отже ходить до шкіл більш дітей, як Норвеґія має мешканців і двічі стільки, скільки населення має Альбанія.

— **Повітреплав-велит.** У бальоновій монтажні у Фрідріхсгафен будують тепер велитенський повітреплав Л. Ц. 129., який ще ц. р. має вперше перелетіти Атлянтійський Океан і відбувати опісля постійну повітряну комунікацію Европи з Півд. Америкою. Новий повітреплав матиме 200 тис. куб. м. обему, отже буде два рази більший як повітреплав Ґр. Цепелін, матиме 248 м. довжини й 4 мотори по 1200 моторових коней кожний. Внутрішнім влаштуванням буде він теж кращий від Цепеліна й м. і. матиме окрему кімнату для курців, тоді як на покладі Цепеліна було заборонено курити та особову й товарову вінду.

— **За санки.** В с. Тирґовіште (Румунія) почали хлопці, що санкувалися, зі собою сварку за санки; серед цього 15-літній Андрій Маріш витягнув кіл з плота та почав бити свого приятеля Станка по голові доти, доки той не впав трупом. Малолітного злочинця передали судові.

З театру.

ТЕАТР РІЖНОРОДНОСТЕЙ: „ТАРАС БУЛЬБА", 4 дії за *Гоголем*, перерібка В. Блавацького.

„Тарас Бульба" має рівно сто літ. Це одна із найкращих романтичних історичних повістей, коли слово „історичний" розуміти так, що письменник таки повинен дбати за яко мога вірний образ минулої доби. Те, що інші повістярі-сучасники і наслідники Гоголя, шукали у книжкових матеріялах або у власній уяві, оживало в автора „Тараса Бульби" зовсім природно як захоплення козацькою бувальщиною та волею, українською народньою піснею і красою рідного краю. Узяв Гоголь зовсім звичайний, поширений сюжет любовної інтриґи, сюжет необхідний для романтичних повістей, але не зробив із нього сентиментальної сензації, безглуздо неймовірної. У неодному місці зробив із своїх героїв — велитнів, але не перейшов меж імовірности. Навіть там, де попадає він у ліричний патос, знає коли зупинитись і як перейти до картин реального життя.

Перечитайте „Тараса Бульбу" нині і зрозумієте у чому його сила. Живий тип запорожця, начеб ви бачили його живими очима, легка композиція повісти, з цікавою зав'язкою і сильним кінцевим акордом, ліричні епізоди, не занадто довгі, що не томлять і не є штучною причіпкою замісць акції — це прикмети, так сказати, на видноті.

Переробити таку повість на сцену — думка щаслива. Адже зробили з неї чужу оперу. Спробу режисера В. Блавацького треба вважати зовсім удатною: глядач не нудьгує, бо чотири картини вирізані з повісти — короткі, без зайвих балачок і епізодів. Інше діло, коли шукати у такій перерібці прикмет самої повісти; у повісті автор може всі психольоґічні мотиви широко підготовляти ліричними настроями та рефлексіями освітлювати; у песі требаб заступити їх зовсім іншими, наскрізь сценічними засобами. А для цього требаб повість перетворювати, бути драматурґом.

Усеж бачили ми симпатичну, свіжу побутову песу і повна саля глядачів була доказом, що саме за такими „Тарасами Бульбами" шукають у нас. Боровик у головній ролі мав свій великий успіх, чи не найбільший із дотеперішніх. Його друга заслуга — декорації для всієї песи, чепурні, що за очі хапають. Поруч нього оплески могли йти на адресу перекладчика, режисера і виконавця ролі Андрія п. В. Блавацького. Дуже добрі були п. Опар у ролі Остапа, п-ні Блавацька у ролі Марії та п. Паздрій у ролі воєводи; п-ні Істоміна як мама не мала досить траґічного тону та сентименту. Зручно танцювали пп. Лицурищак, Романчак і Маруненко.

Неодна сцена моглаб вийти краще. У І-ій дії козаки пють з Тарасом Бульбою зовсім механічно, без запалу; при кінці дії сини задто швидко засипляють і мати непотрібно зараз починає монольоґ над їх головами. У III-ій дії сцену між воєводою, його донькою і Андрієм уявляємо собі як повну драматичної сили; так само кінцеву розправу батька зі сином. Саме тому, що на всі ці моменти глядач уже напів приготований, вони домагаються нюансів. Та домагатись їх у нинішніх умовинах праці наших артистів, може булоб і несправедливо. *М. Р.*

Дописи.

ЛЬВІВ.

Галицька дільниця і справа рідношкільної позички. Дня 24. м. м. відбулася нарада в справі внутрішньої позички, скликана Кружком „Р. Ш.“ ім. Т. Шевченка галицької дільниці при вул. Супінського. Сходини відкрив голова Кружка проф. М. Ластовецький та в довшій промові вияснив зібраним вагу і значіння позички. Опісля винязалася жива дискусія, в якій забирали голос присутні зпоміж інтелігенції, міщанства та робітництва. У всіх було сліпне зацікавлення тою справою. Рівночасно вибрано на цих сходинах комісію, зложену з пятьох членів, яка має занятися зорганізуванням та переведенням позички, співпрацюючи з місцевим Кружком „Р. Ш.“ та іншими установами галицької дільниці. В склад комісії увійшли: проф. д-р Ф. Колессов, Бляпка Баранова, о. Дзедзик, Марія Терлецька та Н. Гресюк. В найближчому часі скликує комісія велику нараду галицької дільниці з рефератами про вагу „Р. Ш.“ та про рідношкільну позичку.

КОМАРНО.

Гостина „Цвіркуна“. З кінцем місяця січня ц. р. загостив до Комарна ревієвий театр „Цвіркун“ на два вечорі, які пройшли у веселому настрою в салі Задаткового Т-ва, хоч — на жаль — при малій участи видців. Виною цього є чи не за часті відвідини Комарна ріжними театральними дружинами, а до того ще працює і місцевий аматорський гурток, що влаштував підчас свят Різдва Христового дві вистави: 7. І. „Ніч під Івана Купала“ і 9. І. „Вифлеємську Ніч“.

Концерт „Думки“. Дня 4. II. влаштував у Комарні муж. хор „Дніпро“, зложений з пятьох співаків, концерт у виповненій вщерть салі Задаткового Т-ва. Цей хор влаштував також цілу низку концертів по селах Комарнянщини і за це належиться йому признання.

Вистави театру „Заграва“. В другій половині лютого гостював у Комарні театр „Заграва“ впродовж 6 днів. Змінилося в ньому чимало. Театр відмолодів і заразом збогатів з приходом до театру нових сил — артистів Блавацьких, Боровика, Паздрія й ін. Під кожним оглядом заслуговує цей театр на підтримку громадянства. Обстановка, гра артистів просто захоплюють видців. На двох перших виставах: „Батурин“ і „Земля“ являлась лише українська публика, місцева й довколишна, так що, здавалось, польська і жидівська публика бойкотує його. Колиж на третій вечір прибуло на виставу чимало польської та жидівської публики, то і вона важко розставалася по виставі зі салею. Доказом признання видців за гру артистів і добру постановку „Заграви“ була переповнена саля в неділю 25. II. підчас вистави „Тараса Бульби“. Вже від давна в Комарні ніхто не бачив на жадних імпрезах стільки людей (було около 500 видців), так, що просто не можна було дістатись до салі. Комарно цим разом з великим жалем попрощало артистів „Заграви“, що лишили по собі якнайкраще враження у тут. громадянстві.

Один з видців.

СПОРТ.

СКЛАД ВИДІЛУ С. Т. „УКРАЇНА“.

Повідомляють нас, що Виділ, вибраний Загальними Зборами С. Т. „Україна“ дня 11. лютого ц. р. конституувався так: голова: дир. Наріжний Евстахій, заст. голови: дир. Волошиновський Степан, II заст. голови: дир. Филипович Іван, секретар: Коваль... Степан, скарбник: інж. Охримович Зенон, господар: Ловицький Олександер, бібліотекар: Бирчак Евген, спорт. референт: Чучман Евген, провід секції копаного мяча: Глушевський Юліян, провід секції гаківок: Конашевич Степан, члени управи: Назар Володимир, Гевак Степан, Ломага Юліян. Провірна Комісія: ... Колтунюк Ярослав, дир. Лазорко Михайло, дир. ...тик Олександер. Адреса Товариства: „Бібльос“, Львів, вул. Японська 7.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

„Заграва“ Український Театр.

Під артистичним проводом В. Блавацького.

Львів.

Саля театру „Міньон“, вул. Осолінських ч. 10.

Неділя, 4. III. год. 15·30 „Мужчина з минулим“.

Неділя, 4. III. год. 19·30 „Зміїка“.

Понеділок, 5. III. „Будівничий Сольнес“

Вівторок, 6. III. „Гетто“.

Білєти продає „Союзний Базар“, вул. Руська.

Великий Міський Театр

Неділя, 4. III. год. 3·30 попол. „Гроші то не все“ Абон. 5.

Неділя, 4. III. год. 7·30 веч. „Родина“ Абон. 12.

Понеділок, 5. III. год. 8·15 Виступ балєту „Боденвізер“.

Театр Ріжнородностей.

Неділя, 4. III. год. 11 в пол. і 1 в пол. Останні виступи Варш. Театру для дітей „Червона Шапочка“, „Івась і Гануся“ „Пат і Патахон“, „Кайтусь не хоче йти до школи“, ціни найнижчі.

Неділя, 4. III. год. 3·30 попол. „Моя сестра та я“.

Неділя, 4. III. год. 7·30 веч. „Товаріщ“ Абон. 13.

Понеділок, 5. III. год. 7·30 веч. „Товаріщ“ Абон. 13.

Кіна.

АПОЛЬО: „Приблуда“ (фільма з гуцульського життя).

АТЛЯНТИК „Приятелі та любки“ (на основі Декобри).

ВАНДА: „Під фальшивим прапором“.

КАСІНО: „Секрет жінки“ та „Бастер у кабареті“.

КОЛІСЕЙ: „Чарівна ніч“, ревія „Привітання Львова“.

КОПЕРНИК: „Гарний є світ“ (Моріс Шевальє).

МАРУСЕНЬКА: „Клюб джентельменів“ (Клів Брук) і додатки.

МІРАЖ: „Мадярське кохання“, „Осьма Слізова гризота“.

МУЗА: „Усміх щастя“.

ПАЛЯС: „Пісенькар Варшави“.

ПАН: „Обід в 8-ій“ та ревія.

ПАСАЖ: „Бавіт“, „Подорож у далекий світ“.

ХИМЕРА: „Заборонена мельодія“ (Йос. Мозіка).

СВІТ: „Вел. княжна Олександра“ (Еріка, Сдевак).

СТИЛЕВЕ: „Побідник готелю Атлянтик“ і ревія.

УТІХА: „Прошак із Багдаду“ та ревія.

Закордонне радіо.

Неділя, 4. березня 1934

Відень (506,8) 11·20 Концерт, 19·25 Фортепян. 21·05 „Сімпліціюс“ оп. И. Штравса, **Братислава** (298,8) 10·00 Словацький гумор, **Брно** (325,4) 9·15 Спів, 18·00 „Дві вдови“ оп. Сметани, **Прага** (470,2) 16·00, 20·30 Концерт, 19·30 Весела програма, **Берлін** (356,7) 11·00 Весела вокальна авдиція, 14·35 Дитячі пісоньки, 19·00 Камер. музика, 20·00 „Мінхгавзен“ оп. Проце, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14·00 Дитячі пісоньки, 18·50 Танці та пісні, 20·00 Музика, спів, **Лянґенберг** (455,9) 8·40 Хоральні пісні, 14·30 Весфальські пісоньки, **Бреслявь** (315,8) 12·00 Концерт, **Букарешт** (212,6) 20·00 Спів, **Сотенс** (443,1) 20·30 Сучасна музика, 21·30 „Лісхен унд Фріцхен“ оп. Офенбаха, **Будапешт** (549,5) 12·30 Концерт, ґітаристів, 15·45 Спів, 18·50 Концерт, **Міляно** (368,8) 13·30, 17·00 Легка музика. **Рим** (420,8) 20·45 „Паганіні“ оп. Легара.

Понеділок, 5. березня 1934.

Відень (506,8) 10·20 Муз. програма для дітей, 12·00. 19·00 Концерт 17·20 Спів, **Братислава** (298,8) 12·35 Популярна музика, **Кошиці** (269,5) 16·30 Циг. музика, **Прага** (470,2) 17·50 Музика з часів Валенштайна, спів, 19·20 Концерт, **Берлін** (356,7) 20·45 Весела авдиція, 21·15 Концерт, **Гайльсберг** (291) 19·00 „Годіва“ оп. Розеліюса, **Кенігсвустергавзен** (1571) 17·45 Народня музика, **Ляйпціг** (382,2) 14·50 Молоді солісти. **Мінхен** (405,4) 15·10 Вокальний концерт, 17·30 „Пригоди на Суматрі“, **Будапешт** (549,5) 12·00 Циг. музика. 18·30 Спів, 21·10 Фортепян, **Рим** (420,8) 12·30 Концерт.

Львівське радіо.

Неділя, 4. березня 1934.

9·00—10·00 Ранішня авдиція, 12·10 Метеорольоґ. вістки, **12·15 Трансм. з Варшави: Музичний поранок з варш. фільгармонії присвячений українській музиці у вик. філь. орхестри під дир. Ант. Рудницького та Марії Сокіл (спів),** 13·00 „2.000 літ музики“; **Дальша частина концерту з Варшави,** 14·00 „Праця хлібороба перед весняною відлигою“, 14·15 Огляд ринків рільних продуктів, 14·30 „Заграймо весело“ (гр. плити), 15·00 Сільська авд. „По дорозі до полку“, 15·20 Казюків ярмарок, репортаж із ярмарку на луківському майдані, 16·00 Весела авдиція для дітей від 5—90 літ, 16·30 Чвертьгодина славних артистів (Беніаміно Чілі, тенор з гр. плит), 16·45 Поетичні рецитації: Релігійні вірші, 17·00 Балачка, 17·15 Польська музика нар. характеру, 18·00 Авд. „Подружжя“ (на основі Серошевського), 18·40 Мельорецитації з музикою, 19·00 „Забутий дипльомат Вл. Замойський“, 19·12 Всячина, 19·50 Вибрані думки. 19·52 Легка музика, пісоньки, 21·00 Фейл. Ванд. Грубінського „Жура читача“, 21·15 „На веселій львівській хвилі“, „Процес за пісоньку“ муз. комедія Ад. Фляйшер, 22·15, 22·16 Спортові вістки, 22·25, 23·05 Танкова музика.

Понеділок, 5. березня 1934.

7·00—8·00 Ранішня авдиція, 12·05, 12·33 Популярна музика з гр. плит, 15·25 Збіжева біржа, 15·30 Господарські вістки, 15·35 Скрипка, 16·20 Пісні в супр. фортепяну (Зув. Карін), 16·40 Лекція фр. мови, 16·55 Фортепян, 17·25 З французької ревії (гр. плити), 17·50 Стенографія, 18·45, „Коли військо грає“, (гр. плити), театр. репертуар, 19·03 Три знаки запиту, 19·15 Всячина, 19·25 Відчит, 19·40, 19·43 Спортові вістки, 19·55 Сільська рерум, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Легка музика, пісоньки, 21·00 „За сємою горою, за сємою рікою“, фейл., 21·15 Концерт, орхестра, спів, 22·00 Сальонова музика з гр. плит, 22·30, 23·05 Танкова музика.

БІРЖА.

ГРОШІ.

У Львові долар у приватних оборотах 5·29 зол.

У Варшаві були такі курси: Льондон 26·96 — Париж 34·93. — Берлін 210·43, Цюріх 171·45, Амстердам 356·05, Прага 21·09, — Рим 45·65 — Нюйорк кабель 5·32, Нюйорк чеки 5·31 і пів.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 3. III. масло 2·90, молоко —·18, сметана —·80, яйця 2·90—3·—

Тенденція на масло, молоко, сметану і яйця удержана.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Загальні Збори Філії Т-ва „Союз Українок“ у Калуші відбудуться дня 18. березня ц. р. в домівці Т-ва зі звичайним порядком нарад. Виділ. 1186

Ширші сходини членів Кружка ім. Ганни Барвінок відбудуться у вівторок 6. березня в 6-ій годині вечора в домівці при вул. Мохнацького 12. На деннім порядку **реферат Др. Стефанії Чижович: „Значіння чікаґівської вистави для нас“.** Враження з побуту прелеґентки в Америці. Гостям раді. **Старшина.**

ПОДЯКА.

Отсим почуваюся до милого обовязку сердечно подякувати Вп. П. Др. К. Бохенському професорові клініки У. Я. К. у Львові і Вп. П. Др. Здіславові Рихловському асистентові тоїж клініки за дбайливе вилічення моєї дружини з тяжкої недуги, а Вп. П. Марії Шитувній сестрі, за щиру сердечну опіку над хорою.

Львів, дня 3. березня 1934.

о. Петро Козіцький.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ФАРМА РОДАЙЛЕНДІВ (Кармазинів) Котецької, Майдан, почта Bednarów, поручає виляґові яйця, одноденні курята і 3—4 місячні курочки. — Приймає яйця до виляґу. При запитах додати марку. 1101 4—?

КАМЕНИЦЮ нову, І. п., городчик — бічна Гроховської — вільну від податків банк 2.200 долярів, продає власник Миколи 20 І. п. двері 3—4. 1195 б 1—1

ПОКІЙ, кухня, фронт, півкомфорт, Сташевича 8 (кінець Гроховської) зараз до винайму. 1185 а 1—1

СПІЛЬНИКА(ІВ) шукає інжінір для заснування — коштом около 10.000 зл. — хемічної фабрики для виробу безконкуренційного, високоплатного артикулу. Зголошення під „Фабрика“ до Адміністрації. 1188

ЛЬОКАЛЬ двофронтовий, 4 убікації, повний комфорт на торговельно-промислові ціли (шинок виключений) винаймає господар, Миколая 20 (ріг Зиблікевича) 1185 1—1

НАПРАВА вічних пер „Преміія“, Рутовського 12 — Ринок 24 (Брама Андріольного). 76/33 1—8

ІНТЕЛІҐЕНТНА жінка охайна, шукає місця господині у старшого священика вдівця або целебса. Вимоги скромні. Ласкаві зголошення Парохіяльний Уряд Pomoniсta, p. Knihinicze. 1189 1—1

ЗОЛОТО, СРІБЛО купує і платить найвищі ціни Домбровський і Розважовський Львів, Академічна 2. 73/33 1—1

НАЙКРАЩУ, найтревалішу і найелеґантнішу обуву дістанеш в „Ар—ка“, Хорущина 11 а. 1076 7—8

НОВОВІДЧИНЕНА харчева крамниця при вул. 3. Мая 17, поручається ласкаві памяти ПТ. Української Клієнтелі. Глибоцький-Мулькевич. 24/33 1—1

КІМНАТА з окремим входом для 1—2 осіб. — Вул. Чарнецького 26. І. п. 11—76 2—1

КУРС КРОЮ, ШИТТЯ, МОДЕЛЮВАННЯ починаю 10. березня. Вписи ... Козловська, Академічна 22. І. п. 5—1

ВУЛ. ЯГАЙЛОНСЬКА 4 — ЛЬВІВ. Вудочки — Вовни знаної марки „КАРІБ“ 1668 1—10

ПРОДАМ або винайму віллю комфортову навіть з гаражем. Корисні умови. Ігнат, Львів, Куркова 24. 1181 5—5

НАЙНОВІШІ тапчани — 75, гобелінові отомани — 30, канапки до розкладання — 30, сітки дротяні — 18, кухонні ліжка — 8, полеві — 15, сіткові — 20, дитячі — — поручає Фабрика ЗАКС — Львів...

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“ Львів Ринок 10.